04/03/2026

4 Μαρτίου: Εορτάζει ο Άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης

/ Βίοι Αγίων

- **Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος**

Η ιερή γη της Παλαιστίνης έχει αγιαστεί από ένα μέγα πλήθος ασκητών, οι οποίοι διάλεξαν την Αγία Γη για να ζήσουν και να ασκηθούν. Ένας από αυτούς είναι και ο άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης, μια αγιασμένη πραγματικά μορφή της αρχαίας Εκκλησίας μας.

Καταγόταν από τη Μικρά Ασία. Γεννήθηκε στα Μύρα της Λυκίας ανάμεσα στα έτη 376 και 391. Οι γονείς του, ευγενείς και πλούσιοι της περιοχής, ήταν ευσεβείς και φρόντισαν να μορφώσουν και το παιδί τους με παιδεία και νουθεσία Κυρίου. Του ενέπνευσαν τις χριστιανικές αρετές και του δίδαξαν την αληθινή ζωή, που είναι η μίμηση της ζωής του Χριστού. Του δίδαξαν την ανεκτίμητη αξία της ψυχής, για την οποία πρέπει πρωτίστως να φροντίζει ο άνθρωπος και λιγότερο για τα υλικά πράγματα και το σώμα.

Όταν έφτασε στην ηλικία της εφηβείας, αποφάσισε να εγκαταλείψει τα εγκόσμια και να ακολουθήσει την μοναχική ζωή. Μοίρασε τη μεγάλη περιουσία του στους φτωχούς και εντάχτηκε σε κάποιο κοινόβιο μοναστήρι της περιοχής. Εκεί έδειξε ασυνήθιστο ζήλο για τη μοναχική ζωή και δεν άργησαν να φανούν τα σημάδια των αρετών του. Όλοι τον αγαπούσαν και τον υπολήπτονταν.

Μετά από αρκετό καιρό αποφάσισε να φύγει στην έρημο για μεγαλύτερη άσκηση και ησυχία. Με την ευλογία του γέροντά του κατέφυγε σε έρημους και απρόσιτους τόπους της Λυκίας. Εκεί με αδιάλειπτη προσευχή, νηστεία, αγρυπνία και πόλεμο κατά των παθών του έφτασε σε ύψη αγιότητας. Είχε γίνει πολύτιμο σκεύος του Αγίου Πνεύματος. Ιδιαίτερα θεωρούσε ο ασκητής Γεράσιμος ως ύψιστη πρακτική της πνευματικής του πορείας και του αγώνα του κατά των παθών, την νηστεία. Είχε γίνει για τους άλλους μοναχούς της Λυκίας πρότυπο ασκητού.

Υπήρχε όμως μέσα στην ψυχή του μια γλυκιά επιθυμία από μικρό παιδί. Να πάει να προσκυνήσει τα μέρη που βάδισε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός και τα ιερά σεβάσματα και προσκυνήματα της Αγίας Γης. Σκεφτόταν ακόμα να μείνει για πάντα εκεί. Είχε πληροφορηθεί πως στην Αγία Γη είχαν ασκούνταν μεγάλες προσωπικότητες, στις οποίες ήθελε να μοιάσει, όπως ο άγιος Θεοδόσιος ο Κοινοβιάρχης και ο Μέγας Ευθύμιος.

Το 451 αποφασίζει να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Άφησε το ασκητήριό του στη Λυκία και έφτασε στα Ιεροσόλυμα. Πρώτα απ’ όλα προσκύνησε τον Πανάγιο Τάφο του Σωτήρα και το φρικτό Γολγοθά. Κατόπιν κατευθύνθηκε προς την έρημο της Νεκράς Θαλάσσης για να βρει το κατάλληλο μέρος για να ασκητέψει. Φρόντισε να βρίσκεται κοντά στην έρημο Ρουβά, όπου ασκήτευε ο Μέγας Ευθύμιος, για να τον συμβουλεύεται. Τον επισκέπτονταν συχνά για να παίρνει οδηγίες για τον πνευματικό του αγώνα. Τελικά εγκαταστάθηκε σε ένα ερημικό μέρος κοντά στον Ιορδάνη, όπου αποφάσισε να περάσει τη ζωή του με αυστηρή άσκηση.

Η ζωή του στο αφιλόξενο εκείνο μέρος ήταν δύσκολη. Τον βασάνιζε η αφόρητη ζέστη, διότι, όπως είναι γνωστό, βρίσκεται περί τα τετρακόσια μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Περισσότερο απ’ όλα τον βασάνιζε ο διάβολος, ο οποίος πάσχιζε να τον κάνει να επιστρέψει στον κόσμο. Εκείνος όμως έμενε αμετακίνητος στην απόφασή του και αγωνίζονταν εναντίον των δαιμονικών πειρασμών, με αδιάκοπη προσευχή, αυστηρή νηστεία και αγρυπνία. Κατόρθωσε να νικήσει τους τρεις μεγάλους πειρασμούς: την σάρκα, τον κόσμο και το διάβολο και να γίνει χαριτωμένος, αποδέκτης της Θείας Χάριτος.

Η φήμη του δεν άργησε να διαδοθεί. Πλήθος ασκητών συνέρρεαν στο ασκητήριό του να πάρουν την ευλογία του και να ωφεληθούν από τη σοφία του. Πολλοί είχαν εγκατασταθεί τριγύρω, ώστε να τον έχουν ως πνευματικό τους καθοδηγητή. Το γεγονός αυτό ανάγκασε τον άγιο ασκητή να ιδρύσει κοινόβιο μοναστήρι, μία λαύρα, όπου έγινε ηγούμενος ο ίδιος, ένα μίλι μακριά από τον Ιορδάνη. Οι φυσικές πολυάριθμες σπηλιές της περιοχής χρησιμοποιήθηκαν ως κελιά για τους μοναχούς. Από τη λαύρα αυτή ο άγιος Γεράσιμος πήρε την ονομασία Ιορδανίτης.

Έβαλε ο ίδιος κανόνες, τους οποίους τηρούσαν με ακρίβεια οι πολυάριθμοι μοναχοί. Φρόντισε να κατοικούν στη λαύρα οι νεώτεροι μοναχοί, ώστε να τους έχει κοντά του για πνευματική καθοδήγηση. Ενώ μακρύτερα στις σπηλιές οι πιο έμπειροι.

Άφηνε συχνά τη λαύρα και πήγαινε κοντά σε άλλους μεγάλους δασκάλους της ερήμου, όπως τον Μ. Ευθύμιο, τον άγιο Θεόκτιστο και τον άγιο Κυριακό τον Αναχωρητή. Λόγω της υποδειγματικής ταπείνωσής του, πίστευε ότι ήταν ακόμη ανώριμος πνευματικά και είχε την ανάγκη έμπειρων δασκάλων, αυτός ο οποίος καθοδηγούσε την πληθώρα των μοναχών της λαύρας του!

Η εγκράτειά του υπήρξε παροιμιώδης. Μαγειρευτό φαγητό έτρωγε μόνο την Κυριακή στην κοινή τράπεζα της λαύρας. Κατά τη Μ. Τεσσαρακοστή δεν έτρωγε καθόλου, παρά μόνο τη Θεία Κοινωνία, από αυτή ζούσε!

Έφτασε σε μεγάλα ύψη αγιότητας, ώστε και αυτά τα άγρια σαρκοφάγα και αιμοβόρα θηρία τον σέβονταν, δεν τον πείραζαν και μάλιστα τον υπηρετούσαν. Όπως αναφέρεται στο συναξάρι του, συνάντησε κάποτε ένα λιοντάρι, το οποίο είχε καρφωμένο στο πόδι του ένα καλάμι και υπέφερε. Ο άγιος πλησίασε, έβγαλε το καλάμι και περιποιήθηκε την πληγή του. Εκείνο από τότε τον ακολουθούσε πιστά και τον υπηρετούσε. Συνόδευε το γαϊδουράκι της λαύρας, που μετέφερε νερό από τον Ιορδάνη στη Μονή. Όταν πέθανε ο άγιος, το λιοντάρι έμεινε χωρίς τροφή και νερό, πάνω στον τάφο του αγίου, όπου πέθανε ύστερα από μερικές μέρες!

Ο άγιος Γεράσιμος κοιμήθηκε σε βαθιά γεράματα, εκατό χρονών, στις 4 Μαρτίου του 475. Είχε δώσει εντολή να θάψουν το σώμα του σε άγνωστο μέρος για να μην τύχει τιμών. Έτσι μέχρι σήμερα δεν γνωρίζουμε που βρίσκεται το τίμιο λείψανό του. Η μνήμη του τιμάται στις 4 Μαρτίου, όπου πανηγυρίζει και η ομώνυμη Μονή του στον Ιορδάνη ποταμό.

Πηγή: [pemptousia.gr]